

Sygn. akt VII W 736/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w S.

Zamiejscowy VII Wydział Karny w P. w składzie :

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Katarzyna Radzikowska - Jędrusiak

Protokolant Aleksandra Malicka

przy udziale oskarżyciela publicznego S. Z.

po rozpoznaniu w dniach 11.01.2016 r., 17.02.2016 r.

sprawy **A. Z.**

syna E. i R. z d. M.

ur. (...) w S.

obwinionego o to, że: w dniu 3 lipca 2015 r. około godziny 18:10 w P. na ulicy (...) na drodze publicznej kierując samochodem ciężarowym marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) jadąc z prędkością 71 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 21 km/h przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h.

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

I. uznaje A. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i dodatkowo ustala, iż swoim zachowaniem obwiniony nie dostosował się do ograniczenia prędkości wynikającego z obszaru terenu zabudowanego i za wykroczenie te na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę 200 (dwustu) złotych grzywny,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow i art. 118 § 1 kpow oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i § 1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100,00 zł (stu złotych) oraz 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII W 736/15

UZASADNIENIE

W dniu 03 lipca 2015 roku A. Z. oraz A. W. przyjechali samochodem do P.. Pojazdem kierował mężczyzna, kobieta była jego pasażerem. W trakcie jazdy A. W. zabezpieczała przed ewentualnym upadkiem terrarium z żółwiami. Ww. zwierzęta miały zostać przekazane nowemu właścicielowi. W tym właśnie celu A. Z. oraz jego szwagierka przyjechali ze S. do P..

Dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 11-12, 62-63,

częściowo zeznania świadka A. W. k. 16-17, 65v- 66

W dniu 03 lipca 2015 roku około godziny 18.10 ww. mężczyzna poruszał się pojazdem marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) w obszarze zabudowanym ulicą (...) w P.. A. Z. jechał z kierunku miejscowości R.. Po pokonaniu łuku mężczyzna wyjechał na prosty odcinek drogi i przekroczył dozwoloną prędkość jazdy na ww. odcinku. Poruszał się z prędkością 71 km/h w miejscu obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h.

Dowód : częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 11-12, 62-63,

częściowo zeznania świadka A. W. k. 16-17, 65v- 66

zeznania świadka J. W. k. 18-19, 64v- 65,

zeznania świadka K. U. k. 63v-64

dokumentacja fotograficzna k. 34-43, 87

Popelnione przez A. Z. wykroczenie drogowe ujawnił pełniący służbę funkcjonariusz policji J. W.. Policjant znajdował się na ulicy (...), w pobliżu radiowozu zaparkowanego w obrębie wjazdu na stację paliw (...). Dokonywał pomiaru prędkości przy użyciu radarowego przyrządu do pomiaru prędkości pojazdów typu I.-1 o numerze fabrycznym (...). J. W. nie pełnił służby jednoosobowo. Jego partnerem był K. U.. W momencie weryfikowania przez J. W. prędkości pojazdu, którym poruszał się A. Z. funkcjonariusz policji K. U. znajdował się poza radiowozem, w niewielkiej odległości od kolegi.

Dowód: zeznania świadka J. W. k. 18-19, 64v- 65,

zeznania świadka K. U. k. 63v-64

świadcstwo legalizacji urządzenia k. 20,

instrukcja obsługi urządzenia k. 71-85,

dokumentacja fotograficzna k. 34-43, 87

W momencie, w którym J. W. ujawnił fakt przekroczenia prędkości przez kierującego samochodem marki M. (...) zablokował ww. prędkość na urządzeniu i ruszył w stronę chodnika znajdującego się na ulicy (...), celem zatrzymania kierującego pojazdem do kontroli drogowej. W tej samej chwili A. Z. zawrócił pojazd na wjeździe prowadzącym do jednej z posesji i ruszył ponownie w kierunku miejscowości R.. W związku z zachowaniem kierującego, J. W. nie zdążył wydać mu polecenia nakazującego zatrzymanie samochodu. Policjant cofnął się do radiowozu. Zarówno J. W. jak i K. U. nabrali podejrzeń, że kierowca pojazdu może znajdować się po spożyciu alkoholu. Podjęli więc decyzję o ruszeniu za nim radiowozem i dokonaniu jego zatrzymania. Włączyli w pojeździe sygnały dźwiękowe i świetlne i udali się za oddalającym się pojazdem marki M. (...).

Dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 11-12, 62-63,

częściowo zeznania świadka A. W. k. 16-17, 65v- 66

zeznania świadka J. W. k. 18-19, 64v- 65,

zeznania świadka K. U. k. 63v-64

dokumentacja fotograficzna k. 34-43, 87

Kiedy samochód prowadzony przez A. Z. znalazł się przed miejscowością R. drogę zajeżdżał mu jadący z naprzeciwka pojazd. Wówczas mężczyzna zjechał na pobocze i został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji do kontroli drogowej. Do kierowcy wyszedł J. W., który podał powód interwencji. Dokonał weryfikacji stanu trzeźwości A. Z., z

wynikiem negatywnym. Okazał mu utrwaloną na urządzeniu pomiarowym prędkość pojazdu i czas jaki upłynął od dokonania kontroli. A. Z. zakwestionował okazane mu wartości. Pytał funkcjonariusza policji o miejsce, w którym dokonano pomiaru. W związku z powyższym policjanci udali się z kierującym i jego pasażerem w okolice wjazdu na stację paliw (...) i tam wykonywali dalsze czynności związane z ujawnionym wykroczeniem.

Na A. Z. został nałożony mandat karny za popełnienie wykroczenia polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości w obszarze zabudowanym. Mężczyzna odmówił jego przyjęcia został więc pouczoney o możliwości skierowaniu jego sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 11-12, 62-63,

częściowo zeznania świadka A. W. k. 16-17, 65v- 66

zeznania świadka J. W. k. 18-19, 64v- 65,

zeznania świadka K. U. k. 63v-64

dokumentacja fotograficzna k. 34-43, 87

A. Z. ma 41 lat. Zdobył wykształcenie wyższe. Jest inżynierem telekomunikacji. Zatrudniony jest w charakterze specjalisty do spraw utrzymania sieci z miesięcznym dochodem w kwocie około 7000 złotych. Żonaty. Nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie był karany sędownie. Według oświadczenia nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 11-12, 62-63

W ramach czynności wyjaśniających obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k.11-12). Na rozprawie A. Z. również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Podał, że tego dnia przyjechał razem ze szwagierką do P., aby oddać żółwie. Mieli problem ze znalezieniem adresu odbiorcy zwierząt, wobec czego jechali wolno i rozglądali się za docelową posesją. Poza tym z racja tego, że jej nie odnaleźli zaszła konieczność zawrócenia przez niego samochodem i zmiany kierunku jazdy ponownie do miejscowości R.. Obwiniony wyjaśnił, że policjant sprawdził jego trzeźwość i zarzucił mu, że na ulicy (...) przekroczył dozwoloną prędkość jazdy, okazał mu urządzenie pomiarowe z zarejestrowaną prędkością i czasem jaki upłynął od dokonania pomiaru, który wyniósł 3 minuty i 40 sekund. Podał, że zakwestionował te wartości i domagał się od policjantów wskazania miejsca, w którym zmierzli prędkość jego samochodu, jednakże oni nie byli w stanie tego zrobić. W ramach wyjaśnień obwiniony dokonał obliczeń matematycznych w oparciu o które podniósł, iż okazana przez policjantów prędkość pojazdu nie mogła być jego prędkością. Ponadto A. Z. wyjaśnił, że urządzenie, którym policjanci dokonywali pomiarów nie spełniało wymogów prawnych wynikających z rozporządzenia i nie mogło być używane przez policję, jednakże on na moment zdarzenia nie miał jeszcze w tej materii wiedzy. Obwiniony dodał również, że nie złożył szczegółowych wyjaśnień w ramach czynności wyjaśniających z uwagi na fakt, iż był zaskoczony całą sytuacją, tym bardziej że policja przez trzy miesiące się do niego nie odzywała (k. 62-63).

Przechodząc w dalszej części do oceny materiału dowodowego sprawy wskazać należy, iż sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w których wskazał, że w dniu 03 lipca 2015 roku razem ze szwagierką był w P., poruszał się ulicą (...), na tej ulicy we wjeździe do jednej z posesji zawracał autem i zmieniał kierunek jazdy, że został zatrzymany do kontroli drogowej przez policjantów poza obszarem zabudowanym w drodze do miejscowości R., że chwilę wcześniej zajechał mu drogę jadący z naprzeciwka samochód. Sąd przyznał również przymiot wiarygodności tym oświadczeniom procesowym obwinionego w których podał, że na miejscu zakwestionował okazany mu pomiar prędkości, domagał się wskazania miejsca jego dokonania oraz że ostatecznie nie przyjął nałożonego na niego mandatu karnego. W powyżej zaprezentowanym zakresie twierdzenia A. Z. korespondowały z całokształtem materiału dowodowego sprawy, w szczególności zeznaniami świadków A. W., J. W., K. U..

Sąd odmówił natomiast przymiotu wiarygodności tym wyjaśnieniom obwinionego, w których zanegował fakt przekroczenia przez niego dozwolonej prędkości na ulicy (...) w P. która znajdowała się w obrębie obszaru zabudowanego. W tej bowiem części pozostawały one w rażącej sprzeczności z zasługującymi na wiarę – z niżej wskazanych względów – zeznaniami świadków J. W. oraz K. U..

Rozwijając bliżej tę kwestię wskazać należy, że obaj świadkowie w sposób jasny, stanowczy i zupełny opisali przebieg ww. zajścia. Ich twierdzenia były w tym zakresie zbieżne i korespondujące ze sobą. Jako osoby obce dla A. Z. nie miały żadnego interesu, by przedstawiać zajście w sposób odmienny od jego faktycznego przebiegu. Nie można również stracić z pola widzenia tego, że twierdzenia świadków K. U. oraz J. W. w znacznej części pokrywały się z wyjaśnieniami samego obwinionego oraz świadka A. W.. Były bowiem zbieżne między innymi w zakresie opisu okoliczności związanych z zawracaniem przez obwinionego samochodem na ulicy (...) w P., a także zatrzymaniem obwinionego w pobliżu miejscowości R.. Z tych też względów zeznania ww. świadków zasługiwały na wiarę i stały się podstawą poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Tym niemniej podnieść należy, iż decydującą rolę dowodową sąd przypisał oświadczeniom procesowym świadka J. W.. To on bowiem dokonywał pomiaru prędkości pojazdu obwinionego i przeprowadzał kontrolę drogową ww. osoby. W związku z powyższym sąd przyjął, iż jego wiedza odnośnie okoliczności zdarzenia była najpełniejsza, najszersza i tym samym najbardziej miarodajna dla poczynienia prawidłowych ustaleń.

Wiarygodności oświadczeń procesowych świadków K. U. oraz J. W. nie mogły zdeprecjonować wyjaśnienia obwinionego i twierdzenia świadka A. W. odnoszące się do tego, że w trakcie kiedy przemierzali pojazdem ulicę (...) w P., to po drodze tej poruszały się także inne pojazdy. Zważyć bowiem należy, że sytuacji tej nie zanegowali nawet świadkowie J. W. oraz K. U.. Z punktu widzenia odpowiedzialności obwinionego istotne było jednak to, że świadek J. W. konsekwentnie i stanowczo na każdym etapie postępowania podnosił i potwierdzał, że w chwili dokonywania pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, na ulicy (...), a więc w obrębie pola działania urządzenia pomiarowego, poza samochodem prowadzonym przez A. Z. nie znajdował się żaden inny pojazd.

Zaprezentowane przez obwinionego na rozprawie wyliczenia, odnoszące się do drogi jaką przemierzył samochodem w ramach zdarzenia i okazanego mu na urządzeniu pomiarowym czasu jaki miał upłynąć od dokonania kontroli pomiaru prędkości, również nie mogły zdeprecjonować wiarygodności twierdzeń ww. świadków, którzy byli naoczными obserwatorami zajścia z udziałem obwinionego. Ww. obliczenia należało potraktować jako wyliczenia czysto teoretyczne, nie mogące mieć przełożenia na okoliczności konkretnego incydentu z udziałem obwinionego. Nie można bowiem stracić z pola widzenia tego, że były one oparte tylko i wyłącznie na założeniach obwinionego, który z racji swojej pozycji w postępowaniu mógł mieć interes w takim przedstawieniu zdarzenia, by zapewnić sobie w sprawie korzystne rozstrzygnięcie. Nie bez znaczenia dla takiej oceny wiarygodności wyjaśnień obwinionego w tej części miało również to, że tak ważne dla sprawy okoliczności A. Z. podniósł dopiero na etapie rozprawy, podczas gdy nie było żadnych przeszkód, aby powołać się na nie w toku czynności wyjaśniających. Zasady doświadczenia życiowego i logiki sytuacyjnej wskazywały, że gdyby faktycznie było tak jak wskazał obwiniony na rozprawie zasygnalizowałby te okoliczności niezwłocznie przy pierwszej nadarzającej się w tym zakresie okazji. Sąd odmówił również przymiotu wiarygodności tym twierdzeniom obwinionego, w których wskazał, że powodem dla którego tego nie uczynił, był fakt zaskoczenia i to, że wezwano go na przesłuchanie po trzech miesiącach od zajścia. Podnieść bowiem należy, że z protokołu przesłuchania A. Z. w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia wynika, że czynności przesłuchania rozpoczęto z nim w dniu 16 lipca 2015 roku, a więc po upływie dwóch tygodni od incydentu.

Odnosząc się do zeznań świadka A. W. sąd dał im wiarę, w tych częściach w których korespondowały z zeznaniami obiektywnych świadków J. W. oraz K. U.. W pozostałym zakresie, odnoszącym się bezpośrednio do sprawstwa obwinionego w zakresie zarzuconego mu czynu, sąd odmówił im przymiotu wiarygodności z racji tego, że pozostawały w opozycji z zasługującymi na wiarę – z wyżej już wskazanymi względów – twierdzeniami naocznych obserwatorów zdarzenia.

Nie budziły wątpliwości co do swej wiarygodności dokumenty zgromadzone w sprawie i ujawnione na rozprawie głównej w postaci notatki służbowej, świadectwa legalizacji, instrukcji obsługi urządzenia pomiarowego w języku

polskim, materiału fotograficznego przedłożonego przez obwinionego na rozprawie. Dowody te nie były przez strony kwestionowane dlatego też stały się podstawą poczynionych powyżej ustaleń.

Z tych względów należało przyjąć, że A. Z. w dniu 03 lipca 2015 roku około godziny 18.10 w P. na ulicy (...) na drodze publicznej znajdując się w terenie zabudowanym kierując samochodem ciężarowym marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) jadąc z prędkością 71 km/h przekroczył dozwoloną prędkość o 21 km/h przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h czym wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 92 a kodeksu wykroczeń.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego zaszła konieczność doprecyzowania opisu czynu przypisanego obwinionemu w wyroku poprzez ustalenie, iż ograniczenie prędkości do 50 km/h wynikało z faktu iż ulica (...) w P. znajduje się obrębie obszaru zabudowanego oznaczonego znakiem D- 42.

A. Z. dopuścił się czynu przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w terenie zabudowanym o ponad 20 km/h. Kierował pojazdem ciężarowym po stosunkowo wąskiej drodze, przy której znajduje się dużo zabudowań. Z tych względów należało przyjąć, iż stopień społecznej szkodliwości jego czynu był wyższy od znikomego.

W sprawie nie zaszły żadne okoliczności wyłączające bezprawność czynu bądź winę obwinionego. W związku z tym należało przypisać mu winę w zakresie popełnionego czynu.

Sąd nie podzielił stanowiska obrońcy obwinionego, iż A. Z. nie można przypisać winy i sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu, albowiem funkcjonariusz policji w dniu 03 lipca 2015 roku dokonywał pomiaru prędkości urządzeniem typu I. – 1, które nie spełniało wymogów określonych w § 5 ust 1 rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz.U. 2014, poz. 281).

Urządzenie którym została zmierzona prędkość pojazdu obwinionego spełniało wszelkie wymagania, w związku z czym otrzymało świadectwo legalizacji ponownej ważne do dnia 31 grudnia 2015 roku (k. 20). Co więcej, przepis § 5 ust. 1 cyt. rozporządzenia nie nakłada obowiązku identyfikacji konkretnego pojazdu „przez urządzenie” radarowe typu I.. Przepis ten stanowi, iż konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona. Oznacza to, iż wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona może nastąpić także w taki sposób jak w niniejszej sprawie, tj. na podstawie zeznań funkcjonariusza Policji, który wykonał pomiar w określonych warunkach drogowych i zgodnie z zasadą działania radarowego urządzenia typu I.. Innymi słowy, przepisy prawa, a w szczególności § 5 ust. 1 cyt. rozporządzenia, nie nakładają obowiązku, aby radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym typu I. (...) – 1, miał samodzielnie dokonywać wskazania (identyfikacji) pojazdu. Z przepisów tych wynika, że przyrząd powinien jedynie zapewnić (umożliwić) dokonanie wskazania konkretnego pojazdu, co jest dokonywane przez obsługującego przyrząd.

Biorąc więc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności dokumentację zdjęciową, instrukcję obsługi urządzenia radarowego oraz jasne, logiczne, spójne i konsekwentne zeznania K. U. oraz J. W. sąd doszedł do jednoznacznego wniosku, iż pomiar prędkości dokonany przez drugiego z funkcjonariuszy policji został przeprowadzony w sposób prawidłowy i dotyczył pojazdu kierowanego przez obwinionego. Funkcjonariusz policji miał pełną kontrolę wizualną całego odcinka drogi, na którym pomiar był wykonywany, co wykluczało możliwość, żeby urządzenie radarowe zmierzyło prędkość innego pojazdu, aniżeli obwinionego.

Na niekorzyść obwinionego Sąd poczytał prędkość z jaką poruszał się obwiniony, porę roku i dnia, a także charakter i właściwości trasy którą przemierzał. Na korzyść A. Z. sąd poczytał jego dotychczasową niekaralność.

Wymierzając karę obwinionemu sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art.33 §1 i 2 k.w. Powyższe okoliczności uzasadniają wymierzenie kary grzywny w orzeczonym rozmiarze, która w ocenie Sądu będzie adekwatna do stopnia winy obwinionego i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a także osiągnie cele

zapobiegawcze i wychowawcze wobec ukaranego i zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z tych względów orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów znalazło uzasadnienie w treści art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpow i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Z tych względów orzeczono jak w punkcie II wyroku.